

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: G. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Mongolsko, t.č. bytem „X“, zastoupené Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem v Praze 2, ul. Helénská č. p. 1799/4, PSČ 120 00, proti **žalované: P o l i c i i Č R, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, ul. Olšanská č. p. 2, P.O.Box 78, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2015, č.j. CPR-16186-2/ČJ-2015-930310-V242, ve znění opravného usnesení ze dne 6. 10. 2015, č.j. CPR-16186-3/ČJ-2015-930310-V242,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13. 8. 2015, č.j. CPR-16186-2/ČJ-2015-930310-V242, ve znění opravného usnesení ze dne 6. 10. 2015, č.j. CPR-16186-3/ČJ-2015-930310-V242, a rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 9. 4. 2015, č. j. KRPU-130150-69/ČJ-2014-040022-SV, **se pro nezákonnost z r u š u j í** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 2. 9. 2015 ve znění jejího doplnění ze dne 5. 10. 2015 prostřednictvím ustanoveného zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 13. 8. 2015, č.j. CPR-16186-2/ČJ-2015-930310-V242, ve znění opravného usnesení ze dne 6. 10. 2015, č.j. CPR-16186-3/ČJ-2015-930310-V242, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 4. 2015,

č.j. KRPÚ-130150-69/ČJ-2014-040022-SV, kterým bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a zároveň jí byla stanovena doba 10 měsíců, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl určen v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena na 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále bylo vysloveno, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestovat podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Důvod pro správní vyhoštění měla žalobkyně naplnit tím, že v rozporu s ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců pobývala na území České republiky bez platného víza, čímž porušila základní povinnost cizince.

Žalobkyně v žalobě namítla, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, a to s ust. § 2 odst. 3 a 4, ust. § 3, ust. § 50 odst. 4 a ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále ust. § 119 odst. 1 písm. c), ust. § 119a, ust. § 120a a ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalovaná nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, nepřihlédla ke skutečnostem hovořícím ve prospěch žalobkyně, její odůvodnění postrádá zákonné náležitosti, důsledkem vydání rozhodnutí je nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, vycestování žalobkyně není v daném případě možné, v případě vyhoštění do země původu jí hrozí vážná újma, neboť její vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky, čímž by došlo k porušení práva na respektování soukromého a rodinného života.

Důvodem uložení správního vyhoštění žalobkyni byla skutečnost, že na území České republiky pobývala neoprávněně bez platného víza od 28. 1. 2012 do 4. 6. 2014. Žalovaná však neprovedla objektivní přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když toliko akcentovala neoprávněnost pobytu žalobkyně, aniž by přihlédla k objektivním okolnostem daného případu spočívajících zejména v absenci úmyslu a vědomí žalobkyně o tom, že nemá platný dokument opravňující jí k pobytu. Žalobkyně v roce 2012 podala žádost o udělení víza strpění, ta jí však byla příslušným pracovištěm Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky zamítnuta. Stejně tak bylo zamítnuto i a její odvolání k odvolací komisi Ministerstva vnitra. V předmětném řízení byla žalobkyně právně zastoupena advokátem, její zástupce ji však po skončení odvolacího řízení neinformoval o jeho výsledku. Žalobkyně proto měla v dobré víře za to, že na území České republiky pobývá oprávněně, což dokládá i skutečnost, že se následně dvakrát dostavila na pracoviště Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, kde dokonce v prvním případě dne 17. 7. 2012 nahlásila změnu své adresy. Správní orgán ji však žádným způsobem neupozornil, že by neměla oprávnění setrvávat na území státu. Z toho pak žalobkyně dovodila, že se na území nachází oprávněně, neboť jednala s pracovištěm, jež je kompetentní v oblasti vízové problematiky. Teprve při druhém jejím dobrovolném dostavení se ke správnímu orgánu dne 4. 6. 2014 byla zadržena a došlo k zahájení řízení o jejím správním vyhoštění, jež bylo následně potvrzeno žalovanou.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména uváděla, že se žalobkyně měla zajímat o stav řízení o udělení víza strpění aktivněji a nikoliv až rok a půl po podání žádosti. Takovéto tvrzení však nemá oporu ve správním spise. Žalobkyně jednala v nevědomosti na základě nesprávných informací poskytnutých jí jejím předchozím právním zástupcem a z tohoto důvodu také samostatně projevila zájem o stav jejího pobytového statusu. Žalovaná dovodila, že není povinností správních orgánů informovat cizince o jejich případné neoprávněnosti pobytu, tento závěr však nelze přijmout s ohledem na ust. § 2 odst. 3 správního řádu, jenž ukládá hodnotit dobrou víru účastníků řízení. Správní orgán sám nesprávně považoval pobyt žalobkyně za oprávněný, čímž ji uvedl v omyl. Přitom měl nepochybně žalobkyni o stavu jejího povolení poučit a následně zohlednit skutečnosti hovořící v její prospěch. Opačný postup by byl v rozporu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu.

Za další zásadní pochybení žalované je nutno považovat nepřiměřenost jí vydaného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Pokud tuto skutečnost nehodnotila přezkoumatelným způsobem, dopustila se porušení ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a dále čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná se sice v napadeném rozhodnutí odvolávala na kritéria posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobkyně, nicméně v zásadě toliko hodnotila hledisko jejího nelegálního pobytu. Žalobkyně si dle názoru žalované neměla v České republice tvořit vazby, pokud neměla jistý pobytový status. Dále pak uvedla, že žalobkyně má možnost svůj rodinný život realizovat v Mongolsku a je toliko na jejím manželovi, zda s ní odcestuje či nikoliv. Takovéto hodnocení je ale v rozporu s přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva dovodila, že při zásahu do rodinného života cizince je třeba vždy posuzovat zejména závažnost přestupku spáchaného cizincem a jeho povahu, dále délku pobytu na území, intenzitu vazeb, konkrétní situaci rodiny, včetně možnosti realizovat společný pobyt v zemi původu. V případě, že je vycestování navíc spojeno i se zákazem pobytu, může jít o rozpor s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná pochybila, pokud tato kritéria nehodnotila. Žalobkyně žije od roku 2009 ve společné domácnosti se svým manželem. Ani ona, ani její manžel již nemají v Mongolsku žádné zázemí, manžel má navíc v České republice oprávnění k trvalému pobytu a pracuje zde. Manželé se za účasti lékařské asistence pokoušejí o početí potomka, přičemž daná léčba není v Mongolsku dostupná. Vyhoštěním žalobkyně by tak došlo ke zcela neodpovídajícímu zásahu do života žalobkyně i jejího manžela, jenž by stál před rozhodnutím odloučení od manželky nebo ztrátu zaměstnání, oproti charakteru provinění žalobkyně. Tyto skutečnosti však žalovaná nezohlednila.

Na základě shora uvedeného proto žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované zpět k dalšímu řízení.

Žalovaná soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázala na skutečnost, že mylná informace o stavu pobytu nebyla žalobkyni sdělena správním orgánem, ale zástupcem žalobkyně. Žalobkyni nic nebránilo, aby se správního orgánu dotázala na status jejího pobytového oprávnění, to však neučinila. Žalovaná tedy popírá, že by žalobkyně byla ze strany správního orgánu uvedena v omyl. Žalovaná se dle svého názoru dostatečně vypořádala také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně. S ohledem na to tyto důvody proto navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, když dle ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), s tímto postupem účastníci konkludentně souhlasili, neboť přes písemné poučení ze strany soudu doručené jim dne 14. 10. 2015, resp. 15. 10. 2015 nevyjádřili do dvou týdnů od doručení této výzvy s takovým projednáním věci svůj nesouhlas.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je důvodná, ovšem aniž by se ztotožnil se všemi žalobními námitkami.

Soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a tedy, že by žalovaná nezjistila stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a že její odůvodnění postrádá zákonné náležitosti. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaná zabývala veškerými námitkami žalobkyně a rovněž tak z tohoto rozhodnutí jsou zřejmé, jaké úvahy ji vedly k vydání rozhodnutí. V předmětném případě proto soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro kterou by soud byl nucen bez dalšího dotyčné rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, a to aniž by se soud mohl zabývat věcnou podstatou případu – tj. zda byly u žalobkyně dány důvody pro její správní vyhoštění, jak dovodila žalovaná, či nikoliv, jak kategoricky namítala žalobkyně.

Taktéž soud neshledal, že by žalovaná žalobou napadené rozhodnutí vydala na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Z ust. § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti, jak dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, který je dostupný na www.nssoud.cz. V daném případě je však soud přesvědčen, že žalovaná strana postupovala v předmětné věci tak, aby zjistila všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně. Žalobkyni byla navíc dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, a mohla v tomto smyslu i předložit důkazy. Soud má za to, že žalovaná strana přihlížela ke konkrétním

okolnostem tohoto případu. To, že je vyhodnotila v neprospěch žalobkyně, ještě neznamená, že tím porušila základní zásady správního řízení.

Již výše bylo uvedeno, že důvod pro správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců měla žalobkyně naplnit tím, že na území České republiky v období od 28. 1. 2012 do 4. 6. 2014, kdy byla zajištěna Policií České republiky, pobývala neoprávněně bez víza či platného oprávnění k pobytu. Lze přisvědčit žalované, že skutečnost, že právní zástupce žalobkyně jmenované dle jejího tvrzení nesdělil výsledek řízení o udělení víza strpení, lze přičíst toliko k tíži žalobkyně – bylo toliko její povinností a odpovědností, aby se o stav řízení zajímala aktivněji. Na tom pak nic nemění ani „pochybení“ (lze-li však vůbec o pochybení hovořit) ze strany Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, jenž žalobkyni v roce 2012 při jejím dobrovolném dostavení se na regionální pracoviště neinformoval o neoprávněnosti jejího pobytu.

V daném případě však žalobkyně rovněž namítala, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jejího práva na respektování soukromého života. Při přezkumu tohoto zásahu je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, § 69; či rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, § 106).

Při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění soud vychází především z judikatury ESLP, podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (5) imigrační historii dotčeného cizince (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); (6) věk a zdravotní stav dotčeného cizince; (7) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (8) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (9) počet dětí a jejich věk; (10) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku, jak bylo vysloveno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 – 42 či rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 – 41, které jsou dostupné na www.nssoud.cz, a jak plyne i z judikatury ESLP zejména *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).

Žalobkyně pobývala od 28. 1. 2012 do 4. 6. 2014, tj. po dobu 2 roků, 4 měsíců a 1 týdne v České republice bez víza nebo oprávnění k pobytu. Rozhodnutím Inspektorátu cizinecké policie Přerov ze dne 4. 5. 2009 pod č. j. CPOV-00839-9/ČJ-2008-66PR-CI, které bylo následně potvrzeno rozhodnutím odvolacího orgánu Ředitelství služby cizinecké policie Praha ze dne 7. 11. 2009, jí bylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu neplnění účelu pobytu na území České republiky. Rovněž následné řízení před Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky o udělení azylu zahájené dne

8. 7. 2009 bylo skončeno v důsledku odmítnutí opožděné kasační stížnosti ze strany Nejvyššího správního soudu. Dne 29. 12. 2011 byl proto žalobkyni udělen do jejího cestovního dokladu výjezdní příkaz č. GA0015520 s povinností vycestovat z území České republiky do 27. 1. 2012. Dne 26. 1. 2012 podala žalobkyně k Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky žádost o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění podle ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tato žádost jí však byla rozhodnutím ze dne 28. 11. 2012 zamítnuta. Dne 11. 1. 2013 pak žalobkyně podala žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění k odvolací Komisi pro rozhodování ve věci pobytu cizinců Ministerstva vnitra České republiky, jež však závěr Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky potvrdila. Protože podání žádosti o dlouhodobé vízum neopravňuje cizince k pobytu v České republice, pobývala žalobkyně na jejím území neoprávněně, a proto bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto o jejím správním vyhoštění. Jiného protiprávního jednání, např. trestného činu, přestupku nebo správního deliktu, se žalobkyně nedopustila. V České republice žalobkyně pobývá již od roku 2008, v době rozhodování žalované tedy celkově 7 let. Ze spisového materiálu dále nevyplývá, že by žalobkyně svým následným chováním porušovala veřejný pořádek. Při hodnocení závažnosti jednání žalobkyně navíc nelze přehlédnout, že původní rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu vydaného Inspektorátem cizinecké policie Přerov dne 4. 5. 2009 pod č. j. CPOV-00839-9/ČJ-2008-66PR-CI bylo vydáno toliko v důsledku ukončení povolení k zaměstnání, nikoliv v důsledku protiprávního jednání. K dobru žalobkyně lze i přičíst, že se po zrušení povolení k pobytu aktivně snažila svůj pobyt na území České republiky opakovaně zlegalizovat.

Ke kritériím týkajícím se soukromého a rodinného života žalobkyně je třeba uvést, že žalobkyně je od roku 2010 vdaná za muže rovněž mongolské národnosti a státní příslušnosti, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt od roku 2012. Jejich manželství je dosud bezdětné, žalobkyně se nicméně za pomoci lékařské asistence, jež není v zemi jejího původu dostupná, pokouší se svým manželem dítě počít. Žalobkyně v České republice pobývá od roku 2008, kdy jí bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání do srpna 2009.

Na stupnici závažnosti zásahu „podstatný - mírný - nízký“ by soukromý život žalobkyně byl v případě realizace správního vyhoštění narušen v podstatné míře, neboť nucené vycestování žalobkyně by vedlo k úplnému zpretrhání jejích vazeb s manželem, který na území České republiky legálně pobývá, a jenž by se musel rozhodovat pro odloučení od manželky nebo ztrátu zaměstnání. Rovněž by došlo k praktickému znemožnění žalobkyně počít potomka. To pak zvláště za situace, kdy ani žalobkyně, ani její manžel již nemají v Mongolsku žádné zázemí. Na druhé misce vah ovšem leží zájem na kontrole imigrace a na tom, aby se na území státu nezdržovali cizinci, kteří svým dlouhodobým negativním postojem k dodržování zákonů dávají najevo svou neúctu k právnímu systému hostitelské země. Mezi tyto cizince ovšem žalobkyně nepatří, neboť po celou dobu svého sedmiletého pobytu se vyjma svého pobytu v České republice bez víza nebo oprávnění k pobytu nedopustila žádného deliktního jednání.

Jednání žalobkyně tak dle názoru soudu nedosahovalo takového stupně závažnosti, že by vyvolávalo nutnost trvat na tak podstatném zásahu do soukromého života žalobkyně v podobě jejího správního vyhoštění na dobu 10 měsíců. Z toho důvodu soud došel k názoru, že je tato žalobní námitka důvodná, protože uložené správní vyhoštění představuje

nepřiměřený zásah do soukromého života žalobkyně. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců proto rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně nemělo být vydáno. Soud nicméně zdůrazňuje, že závěr o nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění vůči soukromému životu žalobkyně vychází z konkrétních skutkových okolností této věci. Nelze jej zobecňovat v tom smyslu, že by soukromý život měl vždy paušálně převážet nad veřejným zájmem na vyhoštění konkrétní osoby. V každém konkrétním případě je naopak nutné vycházet z výše uvedeného desatera kritérií, které dovodil ve své judikatuře ESLP. Hodnocení těchto kritérií může na odlišném skutkovém základě vést k opačným závěrům (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 1 Azs 160/2014 - 37; ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 Azs 205/2014 - 26; ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43 aj., které jsou dostupné na www.nssoud.cz). Pokud by se cizinec například v mnohonásobně větší míře dopouštěl přestupků, správních deliktů nebo dokonce trestných činů, bylo by nezbytné trvat na jeho vyhoštění, které by v takovém případě nebylo vůči jeho soukromému a rodinnému životu nepřiměřené, což ovšem zjevně nebyl případ žalobkyně.

Závěrem soud poznamenává, že v zemi založené na ochraně principu rovnosti nelze používat dvojí standardy. Soudu se přitom na základě znalosti řady tzv. cizineckých věcí jeví, že je porušování právních předpisů ze strany cizinců „stíháno“ podstatně přísněji než je tomu u občanů České republiky. Z porušení leckdy jen administrativních povinností je vyvozována „*neucta k právnímu řádu země*“ a je v nich shledáváno naplnění zákonných důvodů pro vyhoštění bez dostatečného zohlednění skutečných rizik pro veřejný pořádek, bezpečnost a další veřejné zájmy. V řadě případů se přísnost státních orgánů zvyšuje na úroveň, kterou by každý pociťoval jako nespravedlivou.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto soud shledal předmětnou žalobu důvodnou, a tudíž žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zrušil. Současně podle ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. soud přistoupil i ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění. Zároveň soud v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem soudu výše uvedeným.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když ve věci úspěšná žalobkyně náhradu nákladů řízení nepožadovala.

O přiznání odměny právnímu zástupci žalobce za zastupování žalobce v soudním řízení soud rozhodne samostatným usnesením neprodleně poté, co obdrží od právního zástupce vyúčtování vzniklých nákladů.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 18. prosince 2015

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová